

St Paul Min. Januari 2d 1862

[Utifrån de händelser Olof refererar till, bör detta brev dock ha skrivits samma datum men 1863.]

Min kära Fader

För två månader sedan hörde jag att ett bref hade anlndt till Stillwater från Sverige hwilket jag förmodar war från Eder, men dit gick mig förlorat. Jag war då på en expedition mot indianerna och brefvet togo ut på Port officen och sendes till mig men jag har alldrig hört något mera en det.

Sist jag skref war jag dålig af frossan men det warade ...jag bara hitä... warit på tjänstgöring. Utom nu har jag ledigt ty regimentet har permision för 15 dagar från wi får wåran betalning. Och wi har wäntat nu i tre weckor och annu icke fått wår betalning. Men så fort som pengarna kommer har wi orders att gå till södern igen ehuru folket her i Minnesota will att wi skall wara her och skydda dem från indianerna. Efter wi hade slaget wid dem wid Woodsoken har de hollit sig på afstånd eller intil motstånd har blivit på deras sida. Wi tog 1 700 fångar på den expedition inberäknad barn och squas. Alla indianerna har warit under ransakning och 300 af dem blev dömd att hängas. Utslaget blef send till Washington till presidenten att sanktioneras men det gick då icke fort något utslag kom. Folket blef otålig att wäntade längre, och efven war de redd att presidenten skulle benåda dem eller mildra deras wälförtjenta dom ty många har satt sig deremot som icke har lidit någon skada. Synnerligast folket i Philadelphia och i de östra staterna. Följden blef att folket xxx will ta saken i sin egen hand! En natt hade citizens samlat sig 200 man stark med wapen af alla slag och närmat sig intill campen der de convicted indianerna låg, och tänkte med all säkerhet döda dem. Men solldaterna afhöll dem från att komma in hwilket olyckan war. Men nu har det kommit orders att 39 skall hängas. Hwad presidenten tänker göra med resten af dem är okänd, men en ting wet jag. Folket låter denn icke gå med lifwet. Her är hemliga clubar öfver alt till den affect.

Kriget wid Potomac går dåligt. General Burnside utalas (Bornsaid) har forlorat slaget wid Fredricksbury samt 13 055 man dödade och sårade. Genral McLillan utalas (Maclellan) Mc Dawell, Buell and Porter m. fl. är under ransakning angående oskicklighet och liknöjdhet i krigsförandet.

Jag glömde att nämna att indianerna tog också fångar. Som ni kanhända wet dess trakten af Minnesota som indianerna anföll och utsidan af staten, ett slätt wackert höbevext prairi (ett stort stycke land uttan skog) med stora insjöar och litet skog der och war. Nybyggarne som hade nedsatt sig hade sökt sådana plattser som funes både vatten och skog. Men som det

sednare slaget är otillräckligt för mera är en eller två på de flesta ställene så har ingen betydlig by uppkommit. Således ner indianerna kom så var det endast att anfälla hus för hus som kunde wara från 1 till 5 a 10 mil emellan. Således somliga war för sig för jag mils \eller stracka/ avstånd. Och indianerna brukade ofta besöka folket deromkring och \sälja skinn waror/ och handla med dem, och få mat ner de kom. Nybyggarna wiste icke något om fören indianerna och började slagta dem. Sköt igenom fönster och dörrar. Satte bossmyningen mot pannan på barn och blåste hjernan ur skallen samt spikade barn på weggarna lefvandes. Band tillsammans fötterna och hängde dem öfver jersgårdar. Husbonden war den första i huset som skulle slagtas. Sedan familjen såsom små barn och gamla fruntimmer. Unga fruntimmer togs till fånga. Alla som kunde gå och några pojkar af 8 a 12 års ålder. Boskap och hästar drefvos bort i stora hopar med wagnar lastade med hwad som kunde finnas. Några undkom sårade som indianerna hade uppgifwit för död. Andra derimot lyckades att släpa sin wäg och gaf warning till andra som huwudstupa flydde sin wäg och stor förskräckelse spriddes. I största hast många team (hästar och wagn eller oxar) öfver-med hela familjen i wagnen öfverföllos på wägarne under det de skulle fly och slagtades med knif, yxa eller tomohawk (stort spjut) eller också sköts. Denna stora förskräckelse åstadkom stora bedröfwelser, fattigdom och elende. Nybyggare som hade warit bosatt 2 a 3 år hade kommit sig godt före nestan oberoende. Andra 5 a 10 år gamla kunde ha fult upp af allting från 25 till 80 stycken boskap 2 a 3 span hästar men alla fick fly lika jemt upp kläderna på kroppen till den inre \bosatta/ delen af Minnesota som war litet säkrare. Der de trängde sig in i städer och byar och fick lefwa på andras bekostnad.

Men nu återstår historien om de stackars fruntimmerna som hade fallit i indianernas händer. Huru de har blifwit behandlade är uttom min karakter att nämna, och rysligt att omtala. Men lidandet, obarmhertigt. Folket rusa sig till arms i största hast ~~men~~ d.w.s. medborgare af alla claser formade en i companier och uppkastade förskansningar omkring städer och byar och byggde forningwärk och således förswarade sig skelf till trupperna kunde komma och hjälpa dem. Och många slag påstod men inga segrar wunnos. Emedan indianerna war alltid öfverlägsen i styrkan och råa trupper. Wårt rigmt. kom då upp till Minnesota från Benton Barracks och volluntärily gick emot indianerna och slog dem så att de har aldrig sedan wågat sig att göra något motstånd. Och tog mest alla fångar de hade ifrån dem som var så glad ner wi tog dem att de gret af glädje och prisade oss och Gud, ehuru de war så illa behandlade att de knappast kunde gå. Iblant dem war både norska och swenska flickor och mest unga fruntimmer af 14 a 16 års ålder emellan 60 ~~til~~ 70 till antalet.

Jag har nu tillbringat en lång tid her i St Paul äfverlevvat både jul och nyår men nu hoppas jag snart få lämna. Wi har nu orders att raporterera i Winona den 10de januari for att gå till Södern. Jag sänder herjemte ~~till alla~~ min hälsning till alla och mest till eder och mina kära syskon.

Eder son Olof Liljegren

Lieutenant

Address:

Liut. Olof Liljegren

Company D 3de Rigmt. Min. Vol.

Stillwater

Washington Co. Minn

Care of John V. Smith

North America